

แบบการนำเสนอการจัดรูปแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นเลิศ (Best Practices)
สำหรับเด็กปฐมวัย ระดับเขตพื้นที่การศึกษา ปีการศึกษา 2560
รูปแบบการพัฒนาทักษะชีวิตเด็กปฐมวัย : แก่นแห่งชีวิตที่เสริมสร้างได้โดยใช้ “โลกคือห้องเรียน”
โรงเรียนบ้านดงตาหวัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต 2

1. ชื่อผลงาน รูปแบบการพัฒนาทักษะชีวิตเด็กปฐมวัย : แก่นแห่งชีวิตที่เสริมสร้างได้โดยใช้ “โลกคือห้องเรียน”

2. ชื่อผู้นำเสนอผลงาน นางสาวนุชรา ไชยะโอชะ ตำแหน่ง ครูผู้ช่วย
 โรงเรียนบ้านดงตาหวัง ตำบลเหล่างาม อำเภอโพธิ์ไทร จังหวัดอุบลราชธานี
 โทรศัพท์ 0616944513 e – mail : nuchara_chai@hotmail.com

3. หลักการและเหตุผล/ความเป็นมา

หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยพุทธศักราช 2546 กำหนดความมุ่งหมายเกี่ยวกับการจัดการศึกษาระดับปฐมวัยเป็นการจัดการศึกษาเพื่อวางรากฐานชีวิตของเด็กไทยให้เจริญเติบโตอย่างสมบูรณ์ มีพัฒนาการที่เหมาะสมกับวัยอย่างสมดุล ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจสังคมและสติปัญญา บนพื้นฐานความสามารถและความแตกต่างระหว่างบุคคลโดยใช้กิจกรรมกระตุ้นและส่งเสริมพัฒนาการของสมองอย่างเต็มที่ การพัฒนาเด็กโดยองค์รวม โดยเริ่มจากการพัฒนาด้านร่างกายให้แข็งแรงสมบูรณ์ พัฒนาด้านจิตใจและอารมณ์ให้เป็นผู้ที่มีความรู้สึที่ดีต่อตนเอง เชื่อมมั่นในตนเอง ไร่แรงแจ่มใส สามารถควบคุมตนเองได้ พัฒนาการด้านสังคมโดยให้เด็กมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กับบุคคล และสิ่งแวดล้อมรอบตัว มีมนุษยสัมพันธ์ที่ดี สามารถดำรงชีวิตร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข รวมทั้งการพัฒนาด้านสติปัญญา ส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์บนวิถีชีวิตของเด็กตามสภาพครอบครัว บริบทของชุมชน สังคมและวัฒนธรรมไทย (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย.2546)

การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กปฐมวัยจึงจำเป็นต้องบูรณาการการเรียนรู้เพื่อพัฒนาศักยภาพเด็กปฐมวัยให้มีความพร้อมด้าน "ทักษะชีวิต" (Life Skill) ติดตัวเพื่อนำไปใช้ต่อการดำรงชีวิตในโลกศตวรรษที่ 21 รวมถึงการก้าวสู่ประชาคมอาเซียน ซึ่งการเตรียมความพร้อมเด็กให้มีความเท่าทันต่อเรื่องเหล่านี้เป็นเรื่องที่ครูและพ่อแม่ผู้ปกครองต้องให้ความสำคัญอย่างต่อเนื่อง ทักษะชีวิต (Life Skill) นับเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาบุคคลทุกช่วงวัยในยุคที่ต้องเผชิญกับสิ่งแวดล้อม สังคม วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กในช่วงปฐมวัย (0-6 ปี) ซึ่งชีวิตมีความอ่อนแอและเปราะบางต่อสภาพแวดล้อมรอบๆ ตัว ซึ่งอาจนำสู่ความบกพร่องของพัฒนาการด้านต่างๆ ได้ หากเด็กได้รับการเสริมสร้างเกี่ยวกับทักษะชีวิตโดยการปูพื้นฐานให้เข้มแข็งและมั่นคง เด็กจะมีต้นทุนชีวิตมีความพร้อมที่จะปรับตัวและหรือเผชิญกับปัญหารอบตัวได้อย่างเหมาะสมกับวัย รวมทั้งมีความสามารถในการรับผิดชอบดูแลตนเอง จัดการความต้องการและสิ่งต่างๆ ที่ตนเผชิญในชีวิตประจำวันได้อย่างมีคุณภาพ มีความสมบูรณ์พร้อม

ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ การคิด และการแสดงพฤติกรรมอย่างเหมาะสม อันเกื้อกูลให้เกิดการดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข (สำนักงานส่งเสริมสังคมแห่งการเรียนรู้และพัฒนาคุณภาพเยาวชน. 2560)

จากการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหา และความต้องการโดยการศึกษาวเคราะห์สภาพการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนระดับปฐมวัยของโรงเรียนบ้านดงตาหวัง และการวิเคราะห์สภาพบริบทที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอก (SWOT Analysis) การประชุมคณะกรรมการสถานศึกษาขั้นพื้นฐานและการประชุมผู้ปกครองตลอดจนคณะครูและบุคลากรทางการศึกษา พบว่า การจัดประสบการณ์การเรียนรู้ของผู้เรียนระดับปฐมวัยของโรงเรียนบ้านดงตาหวังเพื่อให้บรรลุเป้าหมายจำเป็นต้องมีรูปแบบการบูรณาการการจัดประสบการณ์เรียนรู้ให้ครอบคลุมพัฒนาการทั้ง 4 ด้าน และต้องมีกิจกรรมที่หลากหลาย ทันยุคทันสมัย โดยการจัดประสบการณ์เรียนรู้ปฐมวัยยุคใหม่ต้องอาศัยการเรียนรู้โดยใช้ **“โลกคือห้องเรียน”** เพื่อให้ผู้เรียนมีทักษะชีวิต (Life Skill) ในการดำรงชีวิตได้อย่างมีความสุขและส่งผลต่อการพัฒนาการเรียนรู้ที่บรรลุเป้าหมายอย่างต่อเนื่อง

จากเหตุผลและความสำคัญดังกล่าว ทักษะชีวิต (Life skills) ของเด็กปฐมวัยจึงเป็นพื้นฐานสำคัญของการพัฒนาเด็กในทุกด้านของชีวิต คือ ด้านร่างกาย ด้านอารมณ์ จิตใจ สังคม สติปัญญา และคุณธรรม เมื่อเด็กมีความพร้อมในพัฒนาการทุกด้านย่อมส่งผลให้เด็กสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข สามารถปรับตัวและเผชิญกับสถานการณ์รอบด้านได้อย่างรู้เท่าทันตามศักยภาพแห่งวัยตลอดชีวิต โรงเรียนบ้านดงตาหวัง โดยผู้บริหาร คณะครู ผู้ปกครองและชุมชนได้เล็งเห็นความสำคัญของการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาและส่งเสริมให้ผู้เรียนระดับปฐมวัยมีทักษะชีวิตโดยการบูรณาการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาความพร้อมของเด็กทั้ง 4 ด้าน ผ่านกิจกรรมการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับช่วงวัยและความหลากหลายโดยยึดหลัก **“โลกคือห้องเรียน”** บนพื้นฐานการอบรมเลี้ยงดูและการส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ตามศักยภาพ ภายใต้บริบทของชุมชน สังคม วัฒนธรรมประเพณีที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทร และความเข้าใจของทุกคน เพื่อสร้างรากฐานคุณภาพชีวิตให้เด็กพัฒนาไปสู่ความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์เกิดคุณค่าต่อตนเองและสังคมต่อไป

4.วัตถุประสงค์

- 4.1 เพื่อส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัยทั้ง 4 ด้านสู่การเรียนรู้ที่จะรู้ (Learning to know)
- 4.2 เพื่อสนองความต้องการและความสนใจของเด็กสู่การเรียนรู้ที่จะเป็น (Learning to be)
- 4.3 เพื่อส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความเครียดสู่การเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกัน (Learning to live together)
- 4.4 เพื่อส่งเสริมพัฒนาการให้เด็กนำทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับวัยสู่การเรียนรู้ที่จะทำ (Learning to do)

เป้าหมาย

1. เชิงปริมาณ เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 3 ทุกคน

2. เชิงคุณภาพ เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 3 ทุกคนมีทักษะชีวิต มีความสามารถด้านมิติสัมพันธ์ มีพฤติกรรมความร่วมมือและมีพัฒนาการที่เหมาะสมกับช่วงวัยโดยผ่านกิจกรรม “โลกคือห้องเรียน”

5.แนวคิด /ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

ความสำคัญของเด็กปฐมวัย

เด็กเป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งเป็นความหวังของครอบครัว เป็นผู้สืบทอดมรดกทางวัฒนธรรม และเป็นมนุษยชาติ เป็นพลังสำคัญในการพัฒนาประเทศ อนาคตของประเทศชาติจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเด็ก เด็กที่มีความสมบูรณ์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ มีพัฒนาการในทุก ๆ ด้าน ที่เหมาะสมกับวัย ไม่ว่าจะเป็นพัฒนาการทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคมและจริยธรรม จะเป็นผู้ที่สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขและเป็นประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติ เด็กในวัยเริ่มแรกของชีวิต หรือที่เรียกว่า “เด็กปฐมวัย” คือ วัยตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 8 ปี จัดได้ว่าเป็นระยะที่สำคัญที่สุดของชีวิต ทั้งด้านร่างกาย อารมณ์ สังคม บุคลิกภาพ โดยเฉพาะด้านสติปัญญา จะเจริญมากที่สุดในช่วงนี้และพัฒนาการใด ๆ ในวัยนี้จะเป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญต่อพัฒนาการในช่วงอื่น ๆ ของชีวิตเป็นอย่างมาก สำหรับการจัดการศึกษาของเด็กระดับปฐมวัยในประเทศไทยเรานั้น หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 (หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย. 2546) ได้พัฒนาขึ้นมาโดยอาศัยแนวคิดต่อไปนี้

1. **แนวคิดเกี่ยวกับพัฒนาการเด็ก** พัฒนาการของมนุษย์เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในตัวมนุษย์ เริ่มตั้งแต่ปฏิสนธิต่อเนื่องไปจนตลอดชีวิต ซึ่งครอบคลุมการเปลี่ยนแปลงในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ พัฒนาการทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญาจะมีความสัมพันธ์และพัฒนาอย่างต่อเนื่องเป็นลำดับขั้นตอนไปพร้อมกันทุกด้าน เด็กแต่ละคนจะเติบโตและมีลักษณะพัฒนาการแตกต่างกันไปตามวัย โดยได้รับการตอบสนองในสิ่งที่ตนพอใจ ได้รับความรัก ความอบอุ่นอย่างเพียงพอจากผู้ใกล้ชิด มีโอกาสช่วยตนเอง ทำงานที่เหมาะสมกับวัยและมีอิสระที่จะเรียนรู้ในสิ่งที่ตนอยากรู้อบ ๆ ตนเอง

2. **แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้** การเรียนรู้ของมนุษย์เรามีผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์ต่างๆที่ได้รับการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเกิดขึ้นจากกระบวนการที่ผู้เรียนมีปฏิสัมพันธ์กับบุคคลและสิ่งแวดล้อมรอบตัว โดยผู้เรียนจะต้องเป็นผู้กระทำให้เกิดขึ้นด้วยตนเองและการเรียนรู้จะเป็นไปได้ดี ถ้าผู้เรียนได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้งห้า ได้เคลื่อนไหว มีโอกาส คิตรีเริ่มตามความต้องการและความสนใจของตนเองรวมทั้งอยู่ในบรรยากาศที่เป็นอิสระ อบอุ่นและปลอดภัย การจัดสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ จึงเป็นสิ่งสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กและเนื่องจากการเรียนรู้นั้นเป็นพื้นฐานของพัฒนาการในระดับที่สูงขึ้น

3. **แนวคิดเกี่ยวกับการเล่นของเด็ก** การเล่นถือเป็นกิจกรรมที่สำคัญในชีวิตเด็กทุกคน เด็กจะรู้สึกสนุกสนาน เพลิดเพลิน ได้สังเกต มีโอกาสทำการทดลอง สร้างสรรค์ คิดแก้ปัญหาและค้นพบด้วยตนเอง การเล่นจะมีอิทธิพลและมีผลต่อการเจริญเติบโต ช่วยพัฒนาร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม และสติปัญญา ดังนั้น หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยฉบับนี้จึงถือ “การเล่น” อย่างมีจุดมุ่งหมาย เป็นหัวใจสำคัญของการจัดประสบการณ์ให้กับเด็ก

4. แนวคิดเกี่ยวกับวัฒนธรรมและสังคม บริบททางสังคมและวัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่หรือแวดล้อมตัวเด็กทำให้เด็กแต่ละคนแตกต่างกันไป หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยฉบับนี้ถือว่าผู้สอนจำเป็นต้องเข้าใจและยอมรับว่าวัฒนธรรมและสังคมที่แวดล้อมตัวเด็กมีอิทธิพลต่อ การเรียนรู้ การพัฒนาศักยภาพ และพัฒนาการของเด็กแต่ละคน ผู้สอนควรต้องเรียนรู้บริบททางสังคมและวัฒนธรรมของเด็กที่ตนรับผิดชอบ เพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนา เกิดการเรียนรู้ และอยู่ในกลุ่มคนที่มาจากพื้นฐานเหมือนหรือต่างจากตนได้อย่างราบรื่น มีความสุข

จากที่กล่าวมา สรุปได้ว่า สืบเนื่องจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ผนวกกับแนวคิด 4 ประการดังกล่าวข้างต้น ทำให้หลักสูตรการศึกษาปฐมวัยกำหนดปรัชญาการศึกษาให้ สถานศึกษา หรือสถานพัฒนาเด็กปฐมวัยได้ทราบถึงแนวคิด หลักการพัฒนาเด็กปฐมวัยอายุ 3 – 5 ปี ทั้งนี้ผู้รับผิดชอบจะต้องดำเนินการพัฒนาหลักสูตรสถานศึกษาปฐมวัยของตนและนำสู่การปฏิบัติให้เด็กปฐมวัยมีมาตรฐานคุณลักษณะที่พึงประสงค์ที่กำหนดในจุดหมายของหลักสูตร หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546

ปรัชญาการศึกษาปฐมวัย

ปรัชญาการศึกษาปฐมวัยที่นักการศึกษาแต่ละคนได้กำหนดขึ้นนั้น มีทั้งความคล้ายคลึงและแตกต่างกันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เมื่อบุคคลใดบุคคลหนึ่งยึดถือปรัชญาใดก็จะนำหลักสูตรของปรัชญานั้น มากำหนดนโยบายและแนวทางปฏิบัติในการจัดการปฐมวัยของตน ซึ่งสามารถสรุปแนวคิดสำคัญของนักปราชญ์ นักการศึกษา นักจิตวิทยาและนักวิชาการ ตลอดจนการนำไปประยุกต์ใช้ในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ ซึ่งผู้รายงานขอสรุปสาระสำคัญ ดังนี้

ตาราง 1 การนำแนวคิด ทฤษฎีของนักปราชญ์ นักการศึกษา นักจิตวิทยาและนักวิชาการบางส่วนที่พิจารณาแล้วเห็นว่าสอดคล้องกับหลักสูตรสถานศึกษา สภาพบริบทของชุมชน สังคมและสภาพปัจจุบันของทางโรงเรียนเพื่อนำมาประยุกต์ใช้แบบผสมผสานและบูรณาการในการจัดประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับเด็กปฐมวัย โรงเรียนบ้านดงตาหวั่ง

แนวคิด/ทฤษฎี/นวัตกรรม	การนำสู่การประยุกต์ใช้
สกินเนอร์ (Skinner) - ถ้าเด็กได้รับคำชมเชยและประสบความสำเร็จในการทำกิจกรรม เด็กจะสนใจที่จะทำต่อไป - เด็กแต่ละคนมีความแตกต่างกันไม่มีใครเหมือนใคร	- ให้แรงเสริมทางบวกด้วยท่าทางของครู จัดแสดงผลงานของเด็กทุกคนบนป้ายนิเทศ เช่น ชมเชย ชื่นชมเมื่อเด็กทำกิจกรรมประสบความสำเร็จ - ไม่นำเด็กมาเปรียบเทียบแข่งขันกันในการประเมิน ผลงานศิลปะของเด็กไม่ให้คะแนนหรือดาว แต่ติดตามผลงานของเด็กแต่ละคนเพื่อสังเกตพัฒนาการและความก้าวหน้า
ฟรอยด์ (Freud) - ประสบการณ์ในวัยเด็กส่งผลต่อบุคลิกภาพของคนเราเมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่หากเด็กไม่ได้รับการตอบสนอง	- จัดประสบการณ์ให้เหมาะกับวัย สอดคล้องกับพัฒนาการตามวัยให้ได้รับประทับใจในสิ่งดีๆ ให้เด็กรู้สึกประสบความสำเร็จ มีความมั่นใจซึ่งจะเป็นรากฐานไปตลอดชีวิต

<p>อย่างเพียงพอจะเกิดอาการชงัก พฤติกรรมถดถอย คับ ข้องใจ ส่งผลต่อพัฒนาการของเด็ก</p>	<p>- ครูเป็นแบบนแบบอย่างที่ดีทั้งการแสดงออก ท่าทางวาจา เช่น คำพูดสุภาพ การนั่งการเดิน ความมีระเบียบวินัย</p>
<p>เพียเจต์ (Piaget)</p> <p>- พัฒนาการทางเชาว์ปัญญาของเด็กเกิดจากการที่เด็ก มีปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมรอบ ๆ ตัว เด็กมีการรับรู้ จากสิ่งแวดล้อมใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดเวลาและมีการ ปรับขยายประสบการณ์เดิม ความคิดและความเข้าใจให้ ขยายมากขึ้น ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับพัฒนาการขั้นประสาท สัมผัสและการเคลื่อนไหวและขั้นความคิด ภาษาพูด ภาษาท่าทางในการสื่อสาร</p>	<p>- จัดกิจกรรมให้เด็กได้ใช้ประสาทสัมผัสทั้ง 5 เช่น กิจกรรม สำรวจ ทดลองกิจกรรมการประกอบอาหาร ทักษะศึกษา - จัดให้เด็กฝึกฝนทักษะสังเกตและจำแนกเปรียบเทียบ เช่น การเล่นเกม การเรียนรู้จากของจริง จากสื่อ การสำรวจ ทดลอง ทักษะศึกษา - จัดให้เด็กได้เรียนรู้จากสิ่งที่อยู่ใกล้ตัวไปสู่เรื่องไกลตัว</p>
<p>มอนเตสซอรี (Maria Montessori)</p> <p>- เด็กทุกคนเรียนรู้อิสระจากการเล่น การกระทำและ พัฒนาไปตามขั้นตอน สติปัญญาพัฒนาขึ้นได้จากการได้ สัมผัส</p>	<p>- การจัดกิจกรรมเน้นให้เด็กได้เรียนรู้โดยผ่านประสาทสัมผัส ทั้ง 5 - ให้อิสระในการเลือกทำกิจกรรม และเล่นตามมุม</p>

6. กระบวนการ / วิธีการดำเนินงาน ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังนี้

6.1 ขั้นตอนที่ 1 ขั้น P & I (Plan & Input) คือ การวางแผนการดำเนินงานและปัจจัยนำเข้าที่เกี่ยวข้อง โดยการศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการพัฒนา ประกอบด้วย 1) การศึกษาหลักสูตร การศึกษาปฐมวัย พุทธศักราช 2546 2) การศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการพัฒนาเด็กปฐมวัย 3) การศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับทักษะชีวิตของเด็กปฐมวัย 4) การออกแบบการจัดประสบการณ์การเรียนรู้โดยการบูรณาการกิจกรรมพัฒนาทักษะชีวิตผ่านกิจวัตรประจำวันและการเล่นของเด็กปฐมวัย “โลกคือห้องเรียน” ประกอบด้วย 13 กิจกรรม คือ กิจกรรมการใช้ห้องน้ำ กิจกรรมรับประทานอาหาร กิจกรรมวินัย การเข้าแถว กิจกรรมการรักษาความสะอาด กิจกรรมการทักทาย กิจกรรมเล่าข่าวและเหตุการณ์ยามเช้า กิจกรรมนิทานคุณธรรม กิจกรรมมารยาทไทย กิจกรรมจิตอาสา กิจกรรมมารยาทการแต่งกาย กิจกรรมการเก็บของใช้ กิจกรรมชีวิตพอเพียง กิจกรรมอาเซียน

6.2 ขั้นตอนที่ 2 ขั้น D & P (Do & Process) คือ การบูรณาการการจัดประสบการณ์การเรียนรู้ทั้ง 4 ด้านสู่การพัฒนาและเสริมสร้างทักษะชีวิตของเด็กปฐมวัยโดยใช้ “โลกคือห้องเรียน” ผ่านกระบวนการ “รู้ เป็น อยู่ นำสู่ทักษะชีวิต” คือ การเรียนรู้ที่จะรู้ (Learning to know) การเรียนรู้ที่จะเป็น (Learning to be) การอยู่ร่วมกัน (Learning to live together) และการเรียนรู้ในการนำไปสู่การปฏิบัติ (Learning to do)

6.3 ขั้นตอนที่ 3 ขั้น C & O (Check & Output) คือ การติดตามและประเมินผลระหว่างการจัดประสบการณ์การบูรณาการ “โลกคือห้องเรียน” เพื่อให้การพัฒนาและเสริมสร้างทักษะชีวิตเด็กปฐมวัยดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผล

6.4 ขั้นตอนที่ 4 ขั้น A & O (Apply & Out Standing) คือ การสรุปผล การรายงานผลและการปรับปรุงพัฒนาการจัดประสบการณ์การบูรณาการ “โลกคือห้องเรียน” ให้เด็กปฐมวัยมีทักษะชีวิตที่เหมาะสมกับช่วงวัยอย่างเนื่อง

7. สรุปผลการดำเนินงาน

ผลการจัดประสบการณ์การเรียนรู้เพื่อพัฒนาและเสริมสร้างทักษะชีวิต (Life Skill) ของเด็กปฐมวัย โดยการบูรณาการ “โลกคือห้องเรียน” มีผลการดำเนินงานดังนี้

- 7.1 เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 3 มีพัฒนาการทั้ง 4 ด้านสู่การเรียนรู้ที่จะรู้ เหมาะสมกับช่วงวัย ร้อยละ 100
- 7.2 เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 3 มีความต้องการและมีความสนใจของเด็กสู่การเรียนรู้ที่จะเป็น ร้อยละ 100
- 7.3 เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 3 เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความเครียดสู่การเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกัน ร้อยละ 100
- 7.4 เด็กปฐมวัยระดับชั้นอนุบาล 3 มีทักษะชีวิตของเด็กปฐมวัยที่เหมาะสมกับวัยและสามารถนำไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมสู่การเรียนรู้ที่จะทำ ร้อยละ 100

8. ปัจจัยที่ส่งผลให้ประสบผลสำเร็จ

- 8.1 ผู้บริหาร คณะครูและบุคลากรทางการศึกษาเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงและมีวัฒนธรรมการทำงานที่
- 8.2 การมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน คณะกรรมการสถานศึกษา ผู้นำชุมชน ผู้ปกครองและหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
- 8.3 ครูผู้สอนดำเนินกิจกรรมตามขั้นตอนอย่างเป็นระบบส่งผลให้เกิดผลการดำเนินงานบรรลุเป้าหมายอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

9. นวัตกรรม

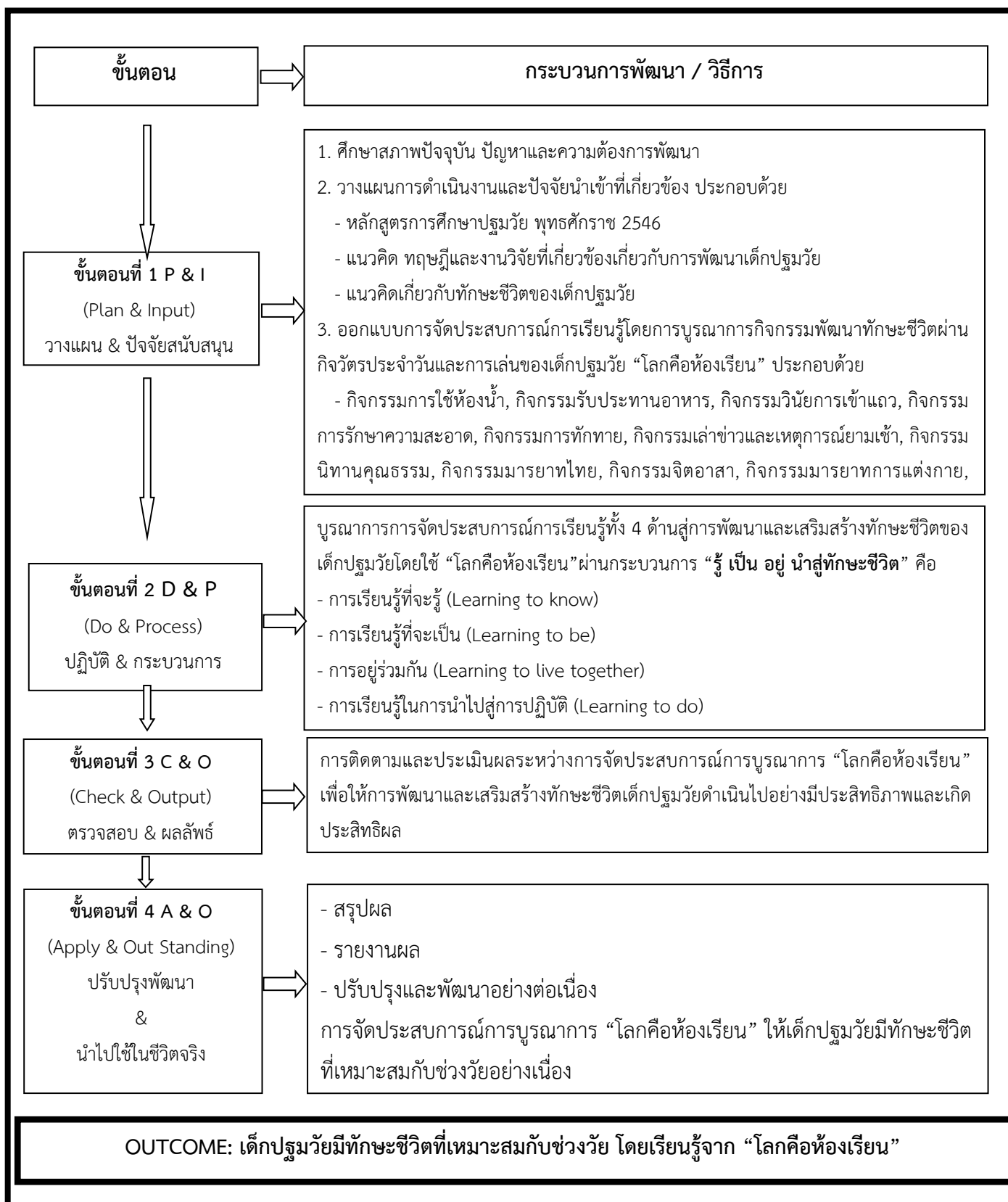
รูปแบบการพัฒนาทักษะชีวิตเด็กปฐมวัย : แก่นแห่งชีวิตที่เสริมสร้างได้โดยใช้ “โลกคือห้องเรียน”

(แนบในภาคผนวก)

ภาคผนวก

นวัตกรรม Best Practice

รูปแบบการพัฒนาทักษะชีวิตเด็กปฐมวัย : แก่นแห่งชีวิตที่เสริมสร้างได้โดยใช้ “โลกคือห้องเรียน”
โรงเรียนบ้านดงตาหวัง สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาอุบลราชธานีเขต 2

ผลการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการของเด็กปฐมวัยทั้ง 4 ด้านสู่การเรียนรู้ที่จะรู้ (Learning to know)

ผลการจัดกิจกรรมสนองความต้องการและความสนใจของเด็กผู้การเรียนรู้ที่จะเป็น (Learning to be)

ผลการจัดกิจกรรมส่งเสริมให้เด็กได้เรียนรู้อย่างมีความสุข สนุกเพลิดเพลิน ผ่อนคลายความเครียดสู่การเรียนรู้ในการอยู่ร่วมกัน (Learning to live together)

ผลการจัดกิจกรรมส่งเสริมพัฒนาการให้เด็กนำทักษะไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสมกับวัยสู่
การเรียนรู้ที่จะทำ (Learning to do)